

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 49.

Femte Session.

20de Møde.

Tirsdagen den 1ste November.

(Fortf.)

Finansministeren (fortsat): Jeg paastaar, at, hvis man ved Skatteyderne alene vil forstaae dem, som yde Skat til Staten, saa vil man finde, at det overveiende Antal af disse Skatteydere er bedre stueret, end det overveiende Antal af de Bestillingsmand, som her er Tale om. Vil den aerede Rigsdagsmand sammenligne Dagleterne med disse, saa ere Dagleterne ligesaa lidt Skatteydere til Staten som disse. Begge Classer komme kun undtagelsesviis til at svare Skatter til Staten, men de ere begge Skatteyndende til Kommunen, og den underordnede Bestillingsmand i høiere Grad end Dagleteren, ja, det er endog et stort Spørgsmaal, om Dagleteren gennemsnitlig er slettere stillet end Pluraliteten af de Bestillingsmand, hvorom her er Tale. Naar den aerede Rigsdagsmand mener, at jeg har misforstaaet hans Forslag med Hensyn til den Form, under hvilken der kunde være at tilstaae Tillæg, saa har jeg for mit Bedkommende ikke Noget at erindre imod, om man vil foretrække den Form for Bevilligelsen af det overordentlige Lønningstillæg, at det udbetales enten maanedlig eller kvartalsviis, eller i andre forffjellige Rater istedetfor paa eengang. Jeg troer, at det er en meget grundet Betragtning, ikke blot for Officerernes, men for mange Andres, ogsaa for en meget trængende Familiefaders Bedkommende, at han kan være bedre tjent med, ikke paa eengang at faae det overordentlige Tillæg udbetalt. Men paa den anden Side troer jeg, at Fordelingen paa mange Maader igjen vil blive for ringe, og Hjælpen blive saa fortyndet i den lange Tid, der vil

medgaae, inden den vilde tilflyde, at det er bedre at sætte en kortere Tidsfrist. Derimod kan jeg paa ingen Maade tilraade, at begrænde Tidsfristen saaledes, at, naar de 3 Hovedkornsorter naae ned til en vis Priis saa skulde Tillæget ophøre; det blev et Regnestykke, som det altid vil være vanskeligt at gennemføre, og, for at opgjøre det, maa det i alt Fald bestemmes, hvilket Marked der i saa Henseende skulde afgive Maalestoffet. Jeg troer, at, vil man gaae den Vej, saa er det sikkest at beregne det hele Tillæg, man i Anledning af de overordentlige Forhold vil yde, og bestemme, at det, istedetfor at betales paa eengang, saaledes som Tilfældet var i 1847, hvilket for mig har afgivet en Analogie, skulde udbetales i 3 forffjellige Rater.

Monrad: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer, hvorledes der kan være nogen Strid om, at her alene er Tale om en Forsørgelse. Her er alene Tale om at hjælpe Embedsmænd, som komme i Forlegenhed paa Grund af de øieblikkelige ugunstige Forhold. Det er en reen Forsørgelses sag. Der er her ikke Tale om noget Gagerement eller om at afsætte Arbejde og Løn i Forhold til hinanden, men der er kun Tale om at raade Bod paa den Nød, hvori ringe aflagte Embedsmænd ville komme, dersom de ikke faae en saadan Understøttelse. Forslaget er et Sideslykke til den Lov, hvorved man giver Communerne en Besmyndigelse til at raade over en vis Sum, for dermed at komme dem til Hjælp, som kunde blive trængende. Saaledes vil Staten ogsaa betragte det, hvis denne Lov gaaer igjennem. Staten tilkjendegiver dermed, at den anseer det for passende selv at drage en saadan Om- sorg for dem, der ere ansatte i dens Tjeneste og uden et saadant Forslag vilde komme i Nød;